

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον 'Αριθ. 407

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Αθήναι.— Πέμπτη 17 'Ιανουαρίου 1913

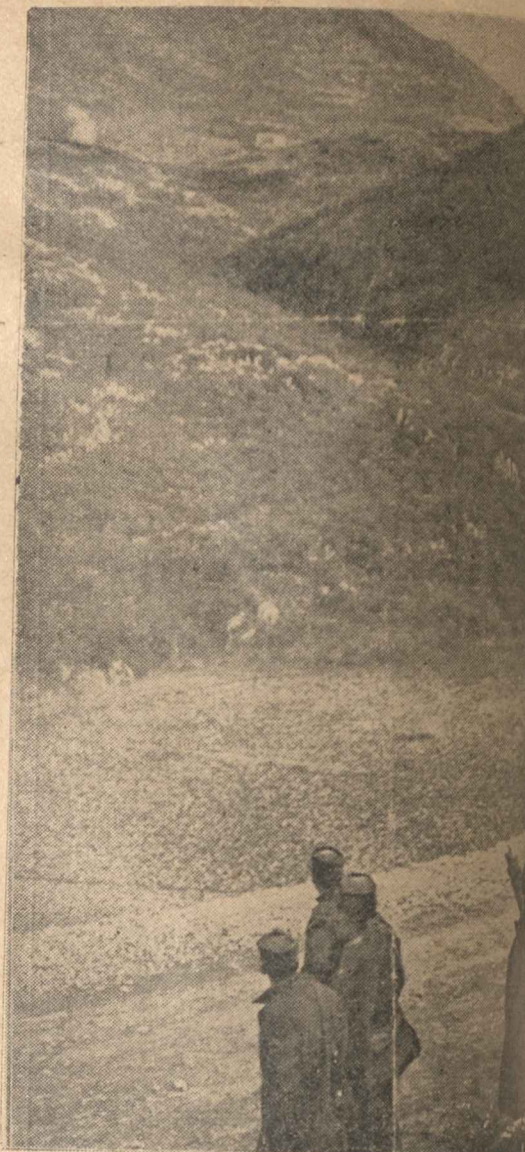
Η ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

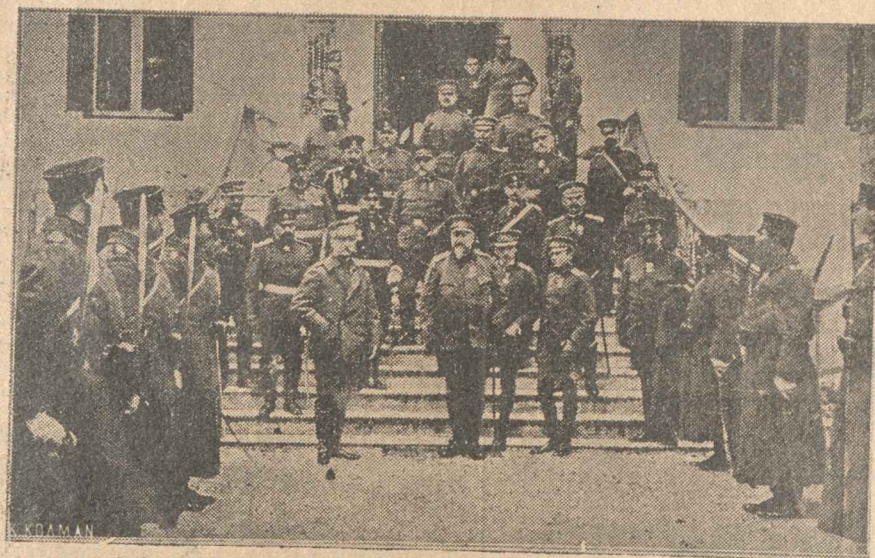
Ἡ Α. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Μαρία ἐνδεδυμένη μὲ τὸ ἐθνικὸν μας ἔνδυμα. Ὁ Ὑψηλὸς Υἱὸς τῆς φορεῖ τὴν δοξασμένην Κρητικὴν βράχιαν.

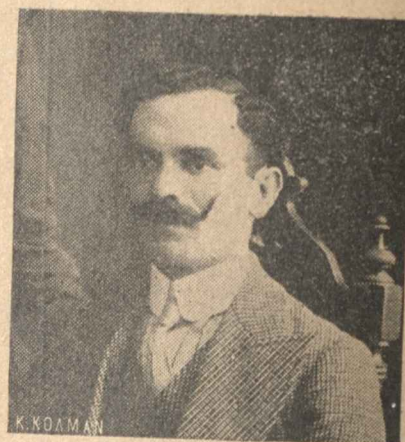
Γεώργ. Σκάντζαρις, υπολοχαγός του πεζικού, παρών εις Μανωλιάσαν. ("Ιδε σελ. 3ην).

Τὰ βόρεια του Μπ.ζανίου.

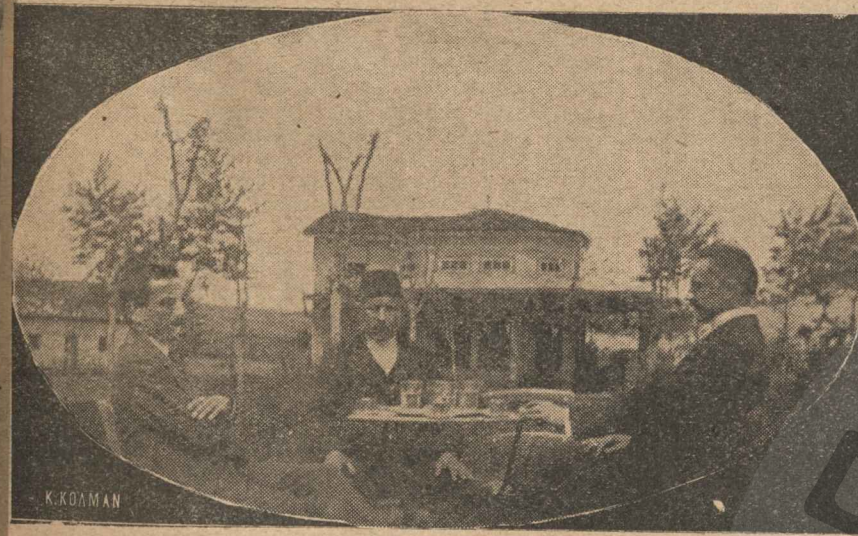

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τσάρος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος, εἰς Θεσσαλονίκην.

Α. Α. Παπαθανάς, ἐκ Κορίνθου.

Θ. Βλασίδης, ἐκ...

Ἐξοχικὸν καφεναεῖον τῶν Ἰωαννίνων.
(Ἀπ. ὁ κ. Μ. Ἀναστασιάδης)

Κρ. Πλατανιτόπουλος, ἐκ Κορίνθου,
τραυματισθεὶς εἰς Λαζαράδες.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΒΟΝΤΑΣ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΜΑΧΑΣ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ν. Αἰγινίτης, ἐκ Πάρου.

Γεώργ. Σπέντζος

Βασίλ. Ὀρλόφ, ἐκ Σπετσῶν

Κρήτης

Κ. Μυριανθοῦσης, λοχίας μηχανικοῦ

Στ. Πάγκαλος, ἐκ Τρικάλων Κορινθίας

Παν. Ἀγγελᾶκος, ἐκ Ρεθύμνου Κρήτης

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

45 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γεώργιος, αναγινώσκων την επιστολήν ἐκείνην, κατελήφθη ἀπὸ ἀγανάκτησιν, διότι ἔβλεπεν ἕνα ἐχθρὸν καὶ σφαγέα τῆς πατρίδος του νὰ τὸν προκαλεῖται πλησίον του διὰ τὰ τοῦ φαιδρύνει τὰς ὁρᾶς τῆς ἀναπαύσεως καὶ λήθης μέρους εἰς τὰς ἐκτετακτοὺς ἑορτὰς τοῦ Αἰγυπτίου στρατηγοῦ.

Ἐδύνασκον ἐπειδὴ, καθὼς λέγει ὁ βιογράφος του, ἦτο λίαν οὐδύνητος. Κατόπιν ὅμως, ὅταν ἐπέρσαν αἱ πρῶται ἀστραπαὶ τῆς ὁρᾶς του, ἤρχισε νὰ ἀσέπτεται μὲ τὸ ὑπολογιστικὸν πνεῦμα του, μήπως ἦδύνατο ἡ πρόσκλησις ἐκείνη νὰ τοῦ χρησιμεύει εἰς κάποιον σκοπὸν ἐνδογυγνιστὸν διὰ τὴν Πατρίδα του.

Καὶ εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν κεφαλὴν του μία ἰδέα τολμηρὰ: Νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μεθώνην καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ τουρκικοῦ στρατοπέδου, νὰ...δολοφονήσῃ τὸν Ἱμβραῖμ καὶ ὁσὴν τὴν πατρίδα του.

Κατὰ τὸν βιογράφον του, ὁ Μαυρομυχάλης ἀποφασίζει τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἐν γνώσει, ὅτι θὰ ἐφανέτο αὐτῷ, ὁ ἴδιος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μὲν οὗτοι ἔβλεπαν νεκρὸν τὸν ἀρχηγὸν τους. Ἀλλ' ἐδύνατο τὴν ζωὴν του μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν θέσιν τέρμα εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνθ' ὅμως οὗτος ἐσκέπτετο, κατὰ ποῖον τρόπον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν του, παρουσιάζεται πρὸς αὐτὸν ὁ Παναγιώτης Κακλαμάνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησε διατί εἶνε τόσο σκεπτικός.

Ο Μαυρομυχάλης τότε τοῦ ἐξομολογήθη τὰ πάντα, καὶ ὁ Κακλαμάνος ἀνθρώπος τολμηρὸς, ἐνθουσιαστικὸς καὶ φιλοπατρὴς ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸς τὸ δύσκολον ἐγχείρημα. Ἐπερὶν ὅμως νὰ εὐρεθῇ μία πρόφασις, ἡ ὁποία εὐρεθῇ ταχισταί.

Ο Κακλαμάνος θὰ μετέφερε πρὸς τὸν Ἱμβραῖμ μίαν ἐνχαριστήριον ἐπιστολήν τοῦ Γεωργίου καὶ μερικὰ δῶρα του πρὸς αὐτόν. Καθ' ἣν δὲ ὅραν θὰ τοῦ ἐνεργεῖται τὰ δῶρα θὰ εὐρίσκει καιρὸν νὰ τοῦ δωρήσῃ καὶ τὸν θάνατον.

Ἡ τυχὴ ὅμως δὲν ἠνένησε τὸν Κακλαμάνον, διότι τὴν στιγμήν τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸν ἐνόησαν τὸν Πασσὰ παριστάντο καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί, ἕνεκα τῶν ὁποίων δὲν ἦδύνατο νὰ κἀν τίποτε. Ἦταν κἀκεῖ μόνον νὰ δεχθῇ, μὲ πόνην τῆς καρδίας του, μερικὰ δῶρα ἀπὸ τὸν Ἱμβραῖμ καὶ πληθὺς γαμοστῶν πρὸς τὸν Μαυρομυχάλην. Καὶ ἐπέστρεψεν ἀπρακτός.

Ο Γεώργιος ὥφειλε τότε νὰ εὐρῇ ἕνα ἄλλο μέσον διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχεδίων του, καὶ ἐσυλλογίσθη κάποιον Σουλτὸν Γενοβέζον, ὁ ὁποῖος κατεῖνε εἰς τὴν κατασκευὴν μηχανῶν.

Τὸν προσέκαλεσεν ἀμέσως καὶ τὸν διέταξε νὰ εὐρῇ ἕνα μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ στελεχίῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν Αἰγύπτιον Πασσάν.

Ο πολυμαθὴς Γενοβέζος ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν του ὅτι θὰ τὸ καταρθώσῃ.

Ἐκτελεσθὲν λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔβαλεν ὅλα του τὰ δυνάμει, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν Μαυρομυχάλην.

Καὶ ἐπὶ τέλος τὸ κατέρθησε. Ἐντὸς μίας ἑβδομάδος κατασκευάσεν ἕνα δαιμόνιον μηχανήμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ θανατώσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐτόλμα νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Ἡ δαιμόνια μηχανή

Ἀπὸ ἡτοίμασεν τὸ καταρθόνιον μηχανήμα του ὁ κ. Γενοβέζος Σιούτος τὴν ἐπαρουσίαν πρὸς τὸν Μαυρομυχάλην καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι, ἀναλαμβάνει αὐτὸς μόνος του νὰ μεταβῇ εἰς Μεθώνην καὶ ἐκτελέσῃ τὸ δολοφονικὸν σχέδιον κατὰ τοῦ Ἱμβραῖμ. Ο Μαυρομυχάλης τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ὁ Γενοβέζος ἔφυγε συναποκρίσας μὲ μὲ καὶ τὴν μηχανήν του. Ἡ μηχανή αὐτὴ ἔφαινετο ἐξωτερικῶς ὡς ἐν πολυτίμῳ κιβώτιῳ, τὸ ὁποῖον περιεῖχε κοσμήματα χρυσοῦ. Εἶχε δὲ τὴν ἰδιότητα μὲν ἀνοίχθαι νὰ ἐκπυροσφύσῃ καὶ νὰ ἐκσπενδονίσῃ πληθὺς βολίδων, αἵτινες θὰ ἔφερον ἀφαιρτικὸν θάνατον εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἦνοιγεν.

Ἡ ἀποστολὴ ὅμως τοῦ Γενοβέζου ἀπέτυχε διότι ἐξ οὗτου φθάσας οὗτος εἰς τὴν Μεθώνην, ὁ Ἱμβραῖμ εἶχε ἐκστρατεύσει ἐναντίον τῆς Μάνης. Ὡς ἐὰν ἦτο πεπομπόμενος νὰ ἐπέ-

θῃ ὁπωσδήποτε τὸ τραγικὸν ἀποτέλεσμα τῆς μηχανῆς συνέβη κάποιον λάθος, τὸ ὁποῖον ἐστοχίσε πολλὴ ἀκριβία.

Ο Γενοβέζος εἶχε ἀφήσει τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὴν μηχανήν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πασσὰ, ὅποτε ἕνας ἐκ τῶν μαγεῖων του καταληφθεὶς ὑπὸ περιεργίας νὰ ἴδῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ ἐπιθυμίας νὰ τὸ σφετερισθῇ, ἀπεφασίσει ν' ἀνοίξῃ τὸ μυστηριώδες κιβώτιον.

Ἀντὶ τοῦτο ὅμως καὶ κορόση τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἡ μηχανὴ ἐκπυροσφύσασα κατέκτανεν αὐτὸν καὶ δύο ἄλλους τυχαίως διερχομένους ἀπὸ τὸν διάδρομον τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ο βιογράφος τελειώνει τὴν ἱστορίαν τοῦ θανατηφόρου τοῦτου μηχανήματος μὲ τὴν ἐξῆς ἀφελή ὁμολογίαν: «Ἡ μηχανὴ ἐκείνη ὁμοίωσεν, ὡς φαίνεται, μὲ τοὺς κεραυνούς τοῦ Διὸς...»

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἱμβραῖμ

Ἐν τῇ μετὰ τὸν Ἱμβραῖμ εἶχε ἀναχωρήσει ἐκ Μεθώνης, χωρὶς ὅμως νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς κανένα ὅτι ἐσκόπευε νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Μάνης. Καθ' ὅδον ἔμαθε ἀπὸ κάποιον Κύπριον ἀνθρώπον τὸν τὸν θάνατον τῶν ἀνθρώπων του ὁ ὁποῖος ὥφειλετο εἰς τὸ «δῶρον τοῦ Μαυρομυχάλη» καὶ ἐννοήσας τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἠγανάκτησεν ἐναντίον του, διότι προσπαθῶσε κατ' ἀρχάς μὲν νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἐπὶ τέλος δὲ καὶ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ἐγραψε λοιπὸν νέαν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ὑπενηθύνει τὴν κλεισθεῖσαν μετὰ τὸν συμφωνίαν, καθ' ἣν ὁ μὲν Μαυρομυχάλης ὥφειλε νὰ καταρτίξῃ τὴν Μάνην καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃ, ὁ δὲ Ἱμβραῖμ ἀνελάμβανε νὰ διορίσῃ καὶ πάλιν τὸν πατέρα του Μπέτη τῆς Μάνης καὶ Σαρασκήνην δὴ τῆς Πέλοποννησου, προσέδετε δὲ ὅτι ἂν δὲν συμμορφωθῇ μὲ τὴν συμφωνίαν ταύτην νὰ ἐτοιμασθῇ πρὸς τὸν δεχθῇ εἰς τὸν Λιμέν τῆς Μάνης, διότι ἀπεφασίσει «νὰ πάρῃ τὴν Μάνην μὲ τὸ χεῖρ του» ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ προσκυνήσῃ.

Ἐδὼ μεσολαβεῖ μία περίεργος πληροφορία τοῦ βιογράφου μας. «Ο Πειζαδὲ Γεώργιος μαθὼν πρὸ πολλοῦ τὴν πολιτικὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Εὐρώπην καλλιτερον ἀπὸ τὸν Βάρβαρον, ἔμαθε βέβαια νὰ ἀπατήσῃ καὶ νὰ περιπαῖ τὸς βαρβάρους καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀνθρώπον».

Ἡ ἀπάντησις

Ο Γεώργιος, ἐλεύθερος τώρα, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ καταφεύγῃ εἰς ἐπιφυλάξεις, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ στείλῃ πρὸς τὸν Ἱμβραῖμ τὴν ἀποκριτικὴν ἀπάντησιν: «Ἱμβραῖμ πασὰ χαίρετό σε, Ἐλεῖα τὸ γράμμα σου καὶ εἰδὼ τὰ δῶρα μοῦ γράφεις. ἤξευρε ὅτι οἱ ἐλεύθεροι Σπαρτιάται Τούρκων δὲν προσκυνοῦσι, καὶ ἐὰν ἔχῃς σκοπὸν νὰ ἐλθῇς εἰς τὴν Μάνην, ἤξευρε ὅτι δῶρα ἐπαιθεῖς εἰς τὸ Μεσολόγγι, τριπλάσιος χειρότερα ἔχεις νὰ πάθῃς. Ο ἀσπονδὸς ἐχθρὸς σου καὶ παντὸς ἄλλου Τούρκου Πειζαδὲ Γεωργίος».

Ὅμοιαν ἐπιστολήν ἔστειλε πρὸς τὸν Πασσάν καὶ ὁ γέρον Πέτρομπεης. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταχυδρόμου ἔφυγον καὶ ἐκείνοι διὰ τὴν Μάνην, ὅπως προετοιμάσουν στράτευμα.

Αἱ μάχαι τῶν Μανιατῶν

Συνέβησαν τότε αἱ γνωσταὶ μάχαι μετὰ τὸν Αἰγυπτίον καὶ Μανιατῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὁ βιογράφος προσθεῖται τὰς ἐξῆς πληροφορίες. «Ὅτι ὁ Ἱμβραῖμ ἐστειλεν ὅλον του τὸ στράτευμα εἰς τὸν Ἄλφειον, αὐτὸς δὲ μετὰ 2,000 Τούρκων ἔκαμε ἀπόβασον εἰς τὸν Διόν, σκοπεύων νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Πευρομπεῖ. Οἱ Τούρκοι μὲν ἐξῆλθον καὶ εὐθὺς ἀνέβησαν εἰς τρία χωρία, πλὴν αἱ γυναῖκες τῶν Ἐλευθερολαζώνων καὶ κάποιος Πανάγος Ἀλεβιζάκης μὲ τινες Σπαρτιάτας, κινηγῆσαντες τοὺς ἔχουσιν πάλιν εἰς τὴν θά-

λασαν καὶ τοὺς περισσοτέρους ἐθανάτωσαν. Ο Ἱμβραῖμς ἔβλεπε μακρόθεν τὸ δῶμα ἀπὸ τὰ πλοῖα πλὴν δὲν εἶχε τί νὰ κἀν. Ο Πειζαδὲς μαθὼν τὸν πόλεμον ἔτρεξε μὲ πολλοὺς, πλὴν ὁ πόλεμος ἐτελειώσεν.

«Ὅθεν βαδίζον διὰ τῶν ὁρίων τοῦ Ταυγέτου ὁρους, ὡς ἄλλος Ἀριστομένης, ἐπλησίασαν εἰς τὴν ποτὴ Ἀλαγονίαν πόλιν...» Προχωρὼν κατὰ τὸν ἀρχηγὸν τὴν μάχην τῆς ἐπομένης ὁ πότε ἐπετέθησαν 18,000 Τούρκοι ἰσχυρὰ καὶ περὶ. Ο πόλεμος ἔγινε πεισματωδῶς ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ ἤθελεν καταταρῶσαι πολλοὺς Σπαρτιάται, πλὴν ἀμέσως ἐφάνη καὶ ὁ Πειζαδὲς καταρχόμενος ἀνοθεῖν ἀπὸ τὰ ὄρη μὲ περίπου χιλίους, οἱ ὁποῖοι πυροβολοῦντες μακρόθεν κατὰ λόχους καὶ φωνάζοντες ὅτι οἱ Πειζαδὲς ἔφθασαν ἀμέσως ἐτρώσαντες τοὺς Τούρκους: ἔπειτα ἐνωθέντες ὅλοι οἱ Σπαρτιάται μὲ τὸν Πειζαδὲ καὶ ἐξεληθόντες ἐκ τοῦ ὁ χωριότητος τὸν ἐκνήνησαν τοὺς Τούρκους εὖς τὴν Ἀσίαν. τὴν γὰρ Σαλαμίνα, θανατοῦσαντες ἀπὸ αὐτοῦ εὖς τρεῖς χιλιάδας. Βέβαια ἐὰν ὁ Πειζαδὲς ἐὰν ἐπρόφτανε μίαν ἢ μέραν προηγήτερα, οἱ Τούρκοι ἦθελαν κατὰ ἄντας, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοι φυσικὰ ἐτρώσαν ἀπὸ τὸν Πειζαδὲ. Ο Ἱμβραῖμς κατασχόντες ἀπὸ τοὺς Πειζαδῆδες καὶ ἀπὸ τῆς Σπαρτιάτισσας γυναίκας, ἔσκαψαν ἀπὸ τὸ κακὸν του, ἔπειτα πορεύθη εἰς Νησί τῆς Καλαμάτσας, ἐπλεβοτομήθη τρίς ἀπὸ τὸν βραχίονά του».

Ἡ λήτρωσις τῆς Μάνης

Εἰς τὴν δευτέραν κατὰ τῆς Μάνης ἐπίθεσιν ὁ Ἱμβραῖμ κατέστη φοβερότερος. Ἀπέστειλεν ὅλα του τὰ πλοῖα εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μάνης, αὐτὸς δὲ μὲ δὺν τὸν βαρβαρικὸν στρατὸν τὸν προσπαθῶσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Λιμέν διὰ νὰ συναρτίξῃ μὲ τὰ πλοῖα του. Διερχόμενος ἐπυπολόγησε, κατὰ τὸν βιογράφον, ὅλην τὴν Λακεδαιμονίαν εὖς Τριφυλίαν καὶ Γύθειον τοῦ Μαραθωνίου, καὶ ἐκείθεν ἐπορεύθη εὖς παρεμβόλῃς.

Ἡ λήτρωσις τῆς Μάνης

Εἰς τὴν δευτέραν κατὰ τῆς Μάνης ἐπίθεσιν ὁ Ἱμβραῖμ κατέστη φοβερότερος. Ἀπέστειλεν ὅλα του τὰ πλοῖα εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μάνης, αὐτὸς δὲ μὲ δὺν τὸν βαρβαρικὸν στρατὸν τὸν προσπαθῶσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Λιμέν διὰ νὰ συναρτίξῃ μὲ τὰ πλοῖα του. Διερχόμενος ἐπυπολόγησε, κατὰ τὸν βιογράφον, ὅλην τὴν Λακεδαιμονίαν εὖς Τριφυλίαν καὶ Γύθειον τοῦ Μαραθωνίου, καὶ ἐκείθεν ἐπορεύθη εὖς παρεμβόλῃς.

(Ἡ Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἡ Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Ἐκεῖ ὁ Μαυρομυχάλης ἐσκέφθη νὰ τὸν κυπρίσῃ, πλὴν οἱ ἄνδρες τοῦ κουρασμένοι ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας, ἐρημὸι ὅπλων καὶ ἐλάττωον τὸν ἀριθμὸν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ ἠρηγίσαν καὶ προχωροῦσαν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη ζυγνόντες ἀσπλυν.

Τί δὲ ἦτο ἡ ζωὴ

χωρὶς τὸν θάνατον

Φανταστικοὶ ἀριθμοί. — Ἡ προνοητικότης τῆς φύσεως.

Ἐὰν δὲν ἀπεθνήσκομεν, ἀλλ' ἡ ζωὴ θὰ ἦτο ἀδύνατος! Ὁ ὁδὸς τῆς ζωῆς εἶνε ὁ θάνατος. Ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον μᾶς φαίνεται παρόδοσιν, πρέπει νὰ ὀρίσθωμεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν φύσιν διὰ νὰ πεισθώμεν. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα ἐξαφαιρίζουν τὴν αὐτὴν ὑπερῶς δι' ἀμβροσίας πάλιν καὶ ἀνευ εὐπλαγχνίας.

— Ἡ γῆ θνήσκουσα ἐκ τῆς ὑπεραφθονίας τῆς ζωῆς

ὑποθέσωμεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν ἰσορροπίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου διακεκομμένην φαντασθώμεν τὸν θάνατον παύοντα τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. Τί θὰ συνέβαιναν; Ὁ ἀριθμὸς ὄντων τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κατοικούντων θὰ καθίστατο τὸσον μέγας, ὥστε ἅπανα ἡ γῆ δὲν θὰ ἐξῆρχη διὰ τὰ τὸν συμπεριλάβῃ. Ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ μετεβάλλετο εἰς συμπαγὴν μάζαν ἐκ πτηνῶν καὶ ἐντόμων, ἀδιασπάρκτος καὶ ὑπὸ ἐλαχίστης ἀκτίνος τοῦ ἡλίου. Ἐν τῇ ὑπεραφθονίᾳ τῆς, ἡ ζωὴ θὰ ἀπέπνευγε καὶ ἐξηφανίζετο τὴν ζωὴν. Καὶ ὁ θάνατος θὰ ἐπανέληθε συγχρόνως ὅταν τὸ κράτος του εἰς ὅλας ἀμέσως, ὅπως ὁ θάνατος βίος θὰ ἐξηφανίζετο ἐκ τῆς γῆς πανταχοῦ ἐπ' αὐτῆς θὰ βασιλεύῃ ἡ ἐρημία καὶ ὁ θάνατος. Ἀς ἴδωμεν καὶ γενικὸς ἀριθμούς.

— Φανταστικοὶ ἀριθμοί.

Πικροσκοπικὸν τὸ ζῶφιον, ὁ περιστροφὴς (ἐκ τῶν ἐγγυμναστικῶν ζῶφιων) γεννᾷ κατὰ μέσον ὁρὸν 30 αὐτὰ συγχρόνως τέχνη δὲ 70 φορές τὸ ἔτος. Ἐὰν ἅπαντα τὰ ζῷα ἔμεινον ἐν τῇ ζωῇ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τὸ σὺνολὸν τὸν θάνατον φανταστικῶν τινα μάζαν, μίαν σφαῖραν ἀκτίνος μεγαλειτέρου τοῦ γνωστοῦ σφαιρικοῦ.

Τὸ ζῶφιον τὸ παράγον τὸ ἐκχυρὸν εἰς τὰ φύλλα τῆς δρυὸς, τὸ ἐν ταῖς ῥοδαῖς προσκολλώμενον, ἡ φυλλοξήρα καὶ τόσα ἄλλα παράσιτα τὰ ὁποῖα ἐκμύζουν τοὺς χυμούς τῶν φυτῶν, πολλαπλασιάζονται ἐπίσης καταληκτικῶς ἐν διαστήματι ὀλιγίστου χρόνου. Ἐνα παράσιτον παράγει εἰς μίαν ἡμέραν 25 ζῶφιον εἰς δύο 25 × 25 = 625 θὰ ἔχομεν εἰς τρεῖς 15.625 καὶ οὕτω καθεξῆς, κατὰ τινὰ γεωμετρικὴν ἀνάλογον. Δέκα χιλιάδες τῶν ἐντόμων τούτων, ἐλαττοτέρων καὶ αὐτὸς τοῦ αἰθέρος ζυγνύουν μολὶς 1/20 τοῦ γραμμικοῦ. Λοιπὸν, δέκα γεννήσεις συνεχεῖς θὰ ἀπέτελουν ὄγκον ἴσον κατὰ τὸ βάρος ἐνὸς δισεκατομμυρίου ἀνθρώπων ζυγνύοντος ἑκάστον 100 χιλιογράμμιον. Καὶ τοῦτο εἰς διάστημα δέκα ἡμερῶν!

Μία μύγα γεννᾷ εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς ἡμέρας, σχεδὸν 20 εκατομμύρια μύγες. Ἐν διαστήματι πέντε ἡμερῶν ἐλευθέρως διαιδομένης, θὰ ἐφθάνον εἰς ἕνα φανταστικὸν ἀριθμὸν: 32 δισεκατομμύριον ἐκ 35 μιλιογράμμιον!

Βλέπετε ἐπὶ τὰ φυτὰ. Ἐνα μόνον φυτὸν τοῦ ὁσκαρίου, δύναται νὰ παράγῃ ἐτησίως 10,000 σχεδὸν καρποί. Ἐντὸς πέντε ἐτῶν θὰ ὑπάρχον τοσαῦτα, ὥστε θὰ ἐκάλυπτον ἅπαναν τὴν γῆν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διὰ πυκνοτάτου δάσους. Καὶ ὅλοι οἱ μικροσκοπικοὶ μύκητες, οἵτινες εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐπολλαπλασιάζοντο τὸσον, ὥστε θὰ καθίστανον τὸν βίον ἀδύνατον τῶν ἄλλων ὄντων.

— Θυσίαι ἀναγκασιάται

Τὸ κυνήγιον ἐν τῇ ζωῇ παύεται ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁκεανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ὀνίσκος γεννᾷ ἀπὸ τοῦ τρίτου αὐτοῦ ἔ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ

Τὰ Ἰωάννινα

ΜΕΛΕΤΑΙ

Τὰ Ἰωάννινα εἶνε ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἡπείρου καὶ κείται ἐν τῇ κέντρῳ σχεδὸν τῆς Ἡπείρου παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην τῆς ὁμογενῆς κοιλίας, τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας. Μεταξὺ τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ ἀπέναντι ὁρίου Μιτωκέλι ἀπλοῦται μεγάλη καὶ βαθεὶα λίμνη μετὰ νησίδος, ἣτις εἶνε ἡ ἀρχαία Παιμ-βάτις, παρὰ τὰς ὁχθὰς τῆς ὁποίας ἐλέγεται ὅτι ὤκησεν ὁ Νεοπτόλεμος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγυλῆος μετὰ τῶν Θεσσαλῶν ὁπαδῶν του. Τὰ Ἰωάννινα πανταχόθεν περικυκλοῦνται ὑπὸ συνεχῶν ὁρέων ὑψηλῶν καὶ χιονοσκεπῶν κατὰ τοὺς πλείους μῆνας τοῦ ἔτους.

Τὸ ὄνομα Ἰωάννινα ἐγένετο κατὰ τὸ Ἰωάννης, Γιάννης, Ἰωάννινα Γιάννινα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Πότε ὅμως συγκρίθησαν τὰ Ἰωάννινα εἰς οὐκρινόν; ὁ Banduri μνημονεύει ἐκδοῦν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου

Ἡπείρου καὶ Κερκυρας. Τὸ 1349 κατὰ τὸν μεταξὺ Σέρβων καὶ Ἑλλήνων πόλεμον ὁ Στέφανος Δουσάν προχωρῶν κατέλαβε τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν γαστρίαν Ἡπείρου μετὰ τῆς Ἀρ-της καὶ τῆς Ἀκαρνανίας.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἀκαρνανία καὶ ἡ Αἰτωλία κατεῖχοντο ὑπ' Ἀλβανῶν ἀρχηγῶν Ἰωάννου Μπόνα Σπάτα, ὁ Σέρβος Θωμᾶς Πρελιούμπου-βιτς ἐδίδετο ἐν Ἰωαννίνοις. Ὁ ἀνὴρ οὗτος προσέβαλε πρῶτον μὲν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκ-κλησίαν, ἐξώσας τὸν μητροπολίτην Ἰωαννίνων καὶ διανεμίσας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἰδιοκτησίαν μεταξὺ τῶν Σέρβων ὁπαδῶν του, ἔπειτα δὲ ἤρρισε καταδιώκων τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξα-γκάζων τοὺς ἀγρότας νὰ ἐργάζονται χάριν αὐτοῦ ἀνευ μισθοῦ. Οἱ Ἀλβανοὶ πρὸς βοή-θειαν τῶν συμπολιτῶν ἐκάλεσαν τὸν Μπούαν Σπάταν, ὅστις πλὴν ἡ ἀσπὶς ἐπολιόρχησε τὰ Ἰωάννινα, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ δὲ τύραννος τῶν Ἰωαννίνων μισθώμενος Βασίλειον τὸν Βουλγα-ροκτόνον ἔλαβε τὴν προσηγορίαν Ἀλβανοκτό

ταγὰς καὶ ὑποσχέσεις τοῦ ἀποστείλαντος αὐτὸν Σουλτάνου καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν μητροπολίτην Ἰωαννίνων καὶ ἀρχόντος ὅτι «μὰς ἐστὶν ἐν ὁ- μέγας ἀνέντης νὰ παραλάβωμεν τοὺς δούλους τὸν τόπον καὶ τὸ κάστρον» ἀπειλῶν δι- ὅτι οἱ δούλοι καὶ χώρα δὲν προσανήσκει, ὅρισε νὰ καταλύσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ ἐκ θεμε- λίων, ὥστερ' ἐποίησα καὶ τὴν Θεσσαλονίκην. Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἔπαισαν τοὺς κατοί- κους, διὰ τὰς ἐξακολούθησιν τῆς ἡτο ἀνασ- τῆς καὶ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1341 παρεδόθησαν τὰ Ἰωάννινα, τὰ ὅποια ἐξηκολούθησαν ἐκτελε- σθῆναι καὶ μετ' οὐ πολὺ δι' ἐπαναστάσεως τῆς ἀρπαγῆς τῶν Σερβίων γυναικῶν ἐλθοῦν οἱ Τούρκοι σφεγγόντες χριστιανούς.

Διονύσιος δ' ὁ Σουλτοφός, ἐπίσκοπος Τρι- κλῆς τῆς Θεσσαλίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1612, συλλέξας ὀκτακοσίους περὶ τοὺς χωρικοὺς ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Παρναμῆδος, τοῦ Σουλίου καὶ τοῦ Μαλακασίου (Πίνδου) καὶ ὁλοκλήρως αὐτοὺς κατὰ τὸ πλείστον διὰ ποιμενικῶν ὁρδῶν, ἔνεκα ἐλλείψεως ὁπλῶν, ὥρισεν μετ' αὐτῶν ἐκ τῆς μονῆς του καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξηρά- νισεν τοὺς Τούρκους τῶν παρακειμένων χωρίων, ἔπειτα δὲ κατὰ μέσας νύκτας τῆς 11 ἡμέρας εἰσήλασεν εἰς Ἰωάννινα καὶ προσέβη εἰς ἀρ- γὴν τῶν Ὀθωμανῶν κατοίκων, πυρπολῶντας καὶ τὸ μέγαρον τοῦ τοποτηρητοῦ Ὀσμάν πασά. Ὁ Διονύσιος ἀποτυχὼν εἰς τὸ σχέδιόν του κατέφυγεν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν τῷ φρουρίῳ στήλαιον, ὅπου ὁμοῦς ἀνεκαλύφθη καὶ συλληφθεὶς παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξεδόθη ζῶν.

Οἱ ἐν Ἰωαννίνοις διοικοῦντες μέχρι τοῦ 1740 διορίζοντο καὶ ἐξηστῶντο ὑπὸ τῶν ἐν Τρίκλῃ διοικητῶν ὡς τοποτηρηταί. Ἀπὸ τῆς κατακτήσεως μέχρι τοῦ 1550 ἀγνοοῦντο εἰς οἱ χρηματιστὰς τοποτηρηταί. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1550 μέχρι σήμερον ἐκυβέρνησαν τὰ Ἰωάννινα 34 πασάδες, Ἰωαννίται οἱ πλείστοι, μετὰ τῶν ὁποίων ἀξιοσημεσίον θέσιν κατέχεν ὁ ἄλλος Τεπελενλῆς (1788—1820), ὅστις ἔδωκεν ὅλας νέαν φήμην εἰς τὰ Ἰωάννινα, τὰ ὅποια ἐπολιο- κήθησαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1820, κηρυχθέν- τος τοῦ ἄλλο-πασά ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μαχ-μουτ Β' ἐνόχου ἐσχάτης προδοσίας.

Ὁ περιγητὴς Spon τὸ 1665 εἶδε τὰ Ἰωάν- νινα διασπορῶν ἐπὶ πολυανθοῦς λαοῦ καὶ πλούτου ἐμπορικῶς, ὁ δὲ ἐν Ἡπείρῳ Πράκτωρ τῆς Γαλλίας Garnier (1702) παρα- βάλει αὐτὰ πρὸς τὴν Μασσαλίαν. Τὸ 1731 τὰ Ἰωάννινα εἶχον 40.000 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁ- ποίων τὰ 3/4 χριστιανοί, τὸ 1751 ἀνῆλθεν ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν εἰς 45.000, ἐνθ' ἐπὶ ἄλ- λη πασά μόνον εἰς 16.000 συνεποσύντο οἱ κα- τοικοὶ αὐτῶν. Σήμερον δὲ ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἰωαννίνων ἀνέρχεται εἰς 20.000, ἐκ τῶν ὁ- ποίων 15.000 Ἑλλήνες Χριστιανοί, 3.000 Ἑλ- ληνες μουσουλμανοὶ καὶ 2.000 Τούρκοι.

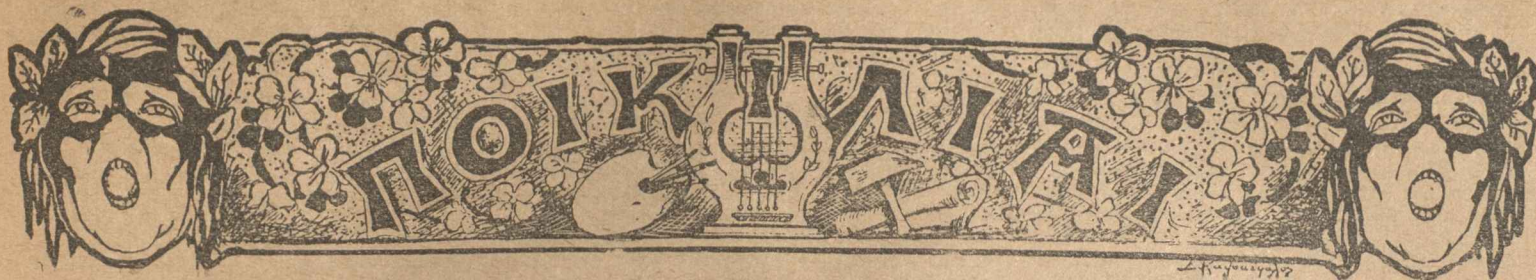
Οἱ τὰ πλοῦστ' διαθέσαντες Ἰωαννίται ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοποῦν ἐν τῇ πατρίδι τὸν καὶ ἐν ἄλλαις Ἑλληνικαῖς χώραις εἶνε Ζωσιμάδης, Μαρούτσας, Καπλάνης, Μπαλάνος, Χατζηκώ- στας, Τούκας, Γεωργίου Σταύρου, Γκιούμας καὶ ἄλλοι, ἰδίως ὑπὲρ διατηρήσεως ἑλληνικῶν σχολείων, τὰ ὅποια πρῶτος ἵδρυσεν ἐν Ἰωαν- νίνοις ὁ πρῶτος Δεσπότης αὐτῶν Μιχαὴλ ὁ Κομνηνὸς τὸ 1206, καὶ τὰ ὅποια κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα εἶχον ἀνέλθει εἰς τοιαύτην περιουσίαν, ὥστε εἶχον καταστή τὰ Ἰωάννινα τότε πνευματικὴ ἐστὶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐφημέριοι ὡς τὸ δὲ δὲ δὲ ὅμοια τῆς Ἑλλάδος. Ἐδίδαν δὲ κατὰ καιροὺς εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Ἰωαννίνων οἱ Φιλανθρωπικοὶ, ὁ Τεχνοῦς, Μελέτιος ὁ γεωγράφος, Βησσαρίων ὁ Μακεδὼν, ὁ Σουγδουρῆς, ὁ Ἀνδραγίας Μεθόδιος, οἱ Μπαλάνοι Βασιλοπούλου καὶ Κομμάς, Εὐγέ- νιος Βούλγαρης, ὁ Ἀθανάσιος Παλλίδας, ὁ Αἰσώπος κλπ.

Τοιαύτη εἶνε ἐν μικρογραφίᾳ ἡ ἱστορία τῶν Ἰωαννίνων, πρὸς ἃ σήμπερ ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀνέτειλε μετὰ πολλὰς καρδίας.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Σχολάρχης

Τὸ ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ",
Ἐνθὺμιον τοῦ πολέμου τοῦ 1912

Τὰ δάσανα τοῦ Τσάρου

Τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ τῆς Ἑρῶς ἄς, εἶχον ἐσχάτως τὴν εἰκόνα τοῦ Τσάρου μαζὶ μετὰ τὴν οἰκογένειάν του μέσα σὲ μία βάρκα καὶ ἐφαίνετο ὁ πλεόν εὐτυχὴς ἄνθρω- πος τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁμοῦ λέγει ἡ "Ἠχώ" τῶν Παρισίων, δὲν ἀπάρχει ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ νὰ διέχρηται αἰώνως ἐν μέσῳ φοβεροῦ τρώου καὶ μεγάλῃς ἀνσυχίας.

Πρὸ τινων μηνῶν ἦτο εἰσὶς νὰ καθίσῃ σὲ τραπέζην νὰ φάγῃ μετὰ τὴν οἰκογένειάν του, ὅτε αἰφνὶς ὁ θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀπορριπτόμενος νὰ δοκιμῇ πρῶτον τὰ φαγητὰ πρὸς ἀναίσθητον. Τὸν παρεσχέθησαν ἀμέσως αἱ ἀπὸ τὴν βίβλιν, καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν τὴν ἰατρικὴν ἀπεδείχθη δὲ εἶναι τὰ δρεκτικά ἦσαν δηλητηριώδη.

Μίαν νύκτα πάλιν ἐσχάτως ὁ Τσάρος ἐξέ- πησεν ἀπὸ τῆς φροντίδας ταῖς ὁποίας ἐργάζεν ὁ σκοπὸς τῆς θύρας του!

— Συλλογέμετε με. Μὲ ἐπεφόρτισαν νὰ φο- νεύσω τὸν Τσάρον!

Τὴν ἐπομένην ὁ Τσάρος ἐπεριτάει εἰς τὸν μεγάλον ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων. Διὰ τὰ δια- σκεδαστὴν τὴν ἀνία του ἤρρισε νὰ παῖξῃ μετὰ ἑνα κομποτεχνίαν, εὐρισκόμενον ἐπὶ μίᾳ τραπέζῃ ὅτε αἰφνὶς φοβερὰ ἠκούσθη ἐκτυ- σοκρότης. Μία σφαῖρα ἐξεραγῆν. Ὁ Τσά- ρος ὑπῆρξε καὶ τώρα τυχερὸς καὶ δὲν ἐπαθε τίποτε.

(Μετὰφρασις ἐλευθέρα)

Αἰθερία Ἑλληνοπούλα

Ὁ συμβολισμὸς κάμνει καλὸν

Ὑπάρχον σύζυγοι αἱ ὁποῖαι ἀπέθανον ἐξ ἀπειθείας. Πόσον ὁμοῦ δὲ ἦτο προτιμότερον ἂν ἐμμένοντο τὴν κ. Ρωσσίην ἢ τις μίαν ἡμέ- ραν ἀπεφάσας ν' αὐτοκτονήσῃ πιστούσα ἐκ τῶν παραθῶρων ἀλλὰ τὴν τελευταίαν τῆς στιγ- μῆς ἤλπιεν ἀφασιν καὶ ἐφύρην ἐν καλῶ- θιον ἀφ' οὗ τὸ περιετῆλε μετὰ τὴν ἐσχάτην τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς ἐξήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἰδὼν τοῦτο ἠδυνάθη πρὸς στιγμὴν μεγά- λην συγκίνησιν διὰ τὴν... πιστούσαν ἐσχάτην καὶ τὸν ἐνόησεν, ὅτι ὁ Βάγγης εἶχε δίκαιον. Ὁ συμβολισμὸς κάμνει καλόν.

Λίμνη ταχυνδακτυλορρῶς

Οἱ πέραν τῆς Μάγνης ἐπιστήμονες εὗρισκον- τα πρὸ ἀνίγματος, τοῦ ὁποίου ματαίως ἔλ- λουσι τὴν λύσιν. Πλησίον τοῦ Νόρτβις, εὐρί- σκεται ἡ λίμνη Δουγκέρκ, ἐκ τῆς ὁποίας τη- γάζει ὕδωρ τῆς καὶ τῆς ὁποίας ἡ μὲν ἐπιφά- νεια εἶνε 10 ἑκταρίων, τὸ δὲ βάθος δώδεκα κατὰ μέσον ὅρον μέτρα. Κεμένη εἰς χώραν γαστρικὴν, ἡ λίμνη εἶνε ἀπὸ ἀμνημονεύτου χρόνου, τὸ rendez-vous πολυαριθμῶν περιη- γῶν. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 24 Μαΐου, οἱ κά- τοικοι τῆς χώρας ἠγγέθησαν ἐντρομῶν ἐνεκεν ὑποκώφων γογγυσμῶν, ὁμοιωμένων πρὸς τοὺς παρισταμένους κρότους τῆς βροντῆς καὶ τὴν πρῶτην τῆς ἐπάρχον μεταβάντες εἰς τὴν λίμνην εἶδον, ὅτι τὸ ὕδωρ εἶχε καταπέσει κατὰ ἐπὶ δὲ μέτρα! Ἡ λίμνη ἐξακολουθεῖ νὰ κενεῖται, ἀφίρουν εἰς τὴν ξηρὰν μεγάλαν ποσότητάς ἰχθύων, καὶ μάλιστα πετρώφων πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν προσφθάνουν νὰ τρώωσιν. Πολλοὶ ἐπιστή- μονες ἐξηγοῦν ὡς ἐξῆς τὸ φαινόμενον: Ροχμὴ ἐδῆσε νὰ ἀνοιγθῇ εἰς τὸν ποθμένα τῆς λίμνης καὶ τὸ ὕδωρ διαχευθεῖ εἰς ἀρ- χαία ἀκατοῖνα στρώματα. Ἀλλὰ, ἡ ἐξηγησις αὕτη δὲν εἶνε παραδεχτὴ ὑπὸ ἄλλων ἐπιστή- μονων, οἱ ὁποῖοι διακηρύττουσιν ὅτι εἶνε πο- τιμότερον νὰ ἀναμείνωσι τὴν πλήρη ἐκκένω- σιν τῆς λίμνης. Τότε βεβαίως θὰ ἀποφαν- θῶσιν ἐπιστατῆμας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἑλευσίς

Ἀργαίλος Ε. Δάσκος

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος

Πῶς τὴν ἀνέλαβεν ὁ Μ. Ναπολέων

Ἀρ' ἥς ἡμέρας (29 Μαΐου 1453) ὁ Μωάμεθ ὁ κατακτητὴς ἐκτίπησε μετὰ τὴν ὁλὴν τοῦ ἔ- που του τὸ μωσαϊκὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκτεταμένου Βυζαντίου, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐτέθη εἰς τὴν Ἑρῶσιν πρὸς ἄν- ὄν τοῦ Ἀνατολικῶν ἑθνή. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία τῆς σήμερον δὲν δοῦναι μίαν λύσιν διὰ τὰ Βαλκανικά καὶ διὰ ἐπιβλῆν τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας, τὸ Ἀνατολικὸν ἑθνικὸν θὰ ἔλυτο πρὸ 100 περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ἡ ἡγετοῦ ὁ Μῆγας Ναπολέων.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀπογόνου τοῦ Θεμ- στοκλέους, ἐτρέφετο ἡ ἐλπίς ὅπως ἴδωσι τὸν Βοναπάρτην ἀποβιβασόμενον εἰς τὸ Ἀρχιτέ- λαγος καὶ τὴν λατινικὴν σπαθὴν ὑψημὴν κατὰ τοῦ Σουλτάνου Σελήμ.

—

— Ἐν ἱστορικῶν πρόσωπων.

Κατὰ τὸ 1800 εἰς Ἑλλήν, ὁ Δῆμος Στεφα- νόπουλος, συνήγαγε τὸν Ναπολέοντα εἰς τὸ

Ὁ Μῆγας Ναπολέων, ὁ ὁποῖος διενεόθη τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μεγαλῆς Ἑλλάδος

Μιλάνον καὶ μετὰ ἐπιτελεσθέντα τῷ ἀνεκρίνωσεν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνειρον. Ὁ στρατηγὸς κατ' ἀρ- γίαν μετὰ ψυχρότητα ἀπεδέχθη τὰς προτάσεις ταύτας, ἐν ταῖς ὁμοῦ ἐσχάτως τὸν Δῆμον Στεφανόπουλον ὅπως γευματίσων μαζί. Κατὰ τὸ γεῖμα συνεζητήθη πάλιν τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ὁ Ναπολέων ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἀπέδεξε.

Ὁ στρατηγὸς Ἀγερὸ εἰς τὸ τέλος τοῦ γε- μματος ἔφωσεν τὸ ποτήριόν του καὶ ἀντὶ αὐτῆς προπόσεως εἶπε.

— Προσίνω ὑμῶν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑλλῆν. Δημοκρατίας.

Ὁ Στεφανόπουλος ἄνιεν τὸν Ναπολέοντα ἀνηγορεύοντα καὶ ἀμφιβάλλοντα διὰ τὰς Ἑλ- ληνικὰς δυνάμεις. Ταυτοχρόνως ὁ Μῆγας Ναπολέων ἀπέστειλε εἰς Μακεδονίαν ἀξιωμα- τικοὺς Γάλλους ὅπως καταστράτευον τὰ σέ- διον τῆς δράσεως. Ἐτέρους ἀξιωματικούς ἀπέ- στειλε εἰς Κέρκυραν διὰ νὰ συναθροίσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ στρατοῦ.

Καὶ ὁ Δῆμος ὁμοῦ σὺδὸλος ἔμεινε ἀδρανής.

Ἐπεσκέφθη δλοὺς τοὺς νήσους τοῦ Ἀρχιτε- λάγους, διέτρεξε ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἐ- φθασε μέχρι αὐτῆς τῆς Ἀλβανίας καὶ ἐπελό- γισεν δι' οἱ Μαυροβούνιοι ἠδύναντο νὰ παρ- τάσουν 25.000 ἀδρας. Τὰς πρὸς τὸν Μ. Ναπο- λέοντα ἐπιστολάς του ὁ Δῆμος ἐστόλζε πά- ντοτε μετὰ τὰς ἐξῆς φράσεις: «Ἡ Ἑλλὰς εἶνε δεξιὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς περιμένει μόνον σὰς. Τὸ Βυζάντιον σὰς περιμένει».

—

— Μάταια ἐλπίδες.

Μάταια ὁμοῦ ἐλπίδες ἐτόρποντο ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν καρδιῶν. Μετ' ὀλίγα ἔτη τὸ ἑλλη- νικὸν ὄνειρον ἐπέκρουε νὰ λάβῃ τὴν χειροτέ- ραν ἐκβασιν. Ἡ ἐκστρατεία τῆς Γαλλίας κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξηνάγκασε τὴν Τουρκίαν νὰ κινήσῃ εἰς τὰς ἀρχαίας τῆς Ρωσίας. Ὁ Τσά- ρος ἐπωφελομένης τοῦτο καταστράτευσε τὰ πνεύματα τῶν Ἑλλήνων, ὅπως δεχθῶν ἑνα πρῶτον ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος ὅστις στέλ- φόμενος ἐν Ἀθήναις, θὰ ἐξορκίσμεν εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῆς προελεύσεως τῶν Μοσχοβι- τῶν κατὰ τοῦ Βυζαντίου.

Ἡ πολιτικὴ αὐτῆς τῆς Ρωσίας ἐξηνάγκασε τὸν Μ. Ναπολέοντα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν φιλίαν τοῦ Σουλτάνου Σελήμ, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεε Δουδοβίον ΙΔ' τῆς Τουρκίας. Τὴν ἐσχάτην ἡ Ρωσία ἐλάμβανε καὶ τὴν πλεονεχίαν διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ στρατοῦ τῆς εἰς τὰς χιονομένους ἐκτάσεις τῆς Μολδαβίας.

Κατὰ τὴν περιήρουν συνάντησιν τοῦ Τελ- σίτ, ὁ Ναπολέων καὶ ὁ τῆς Ρωσίας Ἀλέξαν- δρος συνεφώνησαν τὸν ἐξῆς διαμελισμὸν τῆς Τουρκίας.

Ἡ Ρωσία θὰ ἐλάμβανε τὴν Μολδαβίαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Ρωσίαν μέχρι Ἀδριανοπόλεως. Εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Γαλλίας ἀρ' ἑτέρου θὰ περιήρ- χοντο ἡ Βουλγαρία, ἡ Ἀλβανία, ἡ Δυτικὴ καὶ Ἀ- νατολικὴ Ἑλλὰς, ἡ Πελοπόννησος, ἡ Θεσσα- λία καὶ ἡ Μακεδονία.

Ἀλλὰ ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς τίνας χεῖρας θὰ περιήρχετο; Εἶνε ἑνα κλειδί χρησιμώτα- τον. Εἶνε ὁ Ναπολέων εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ταύ- των Τσάρου, καὶ ἠγορήθη τὴν παράδοσιν. Κατὰ τὸ 1808 ὁ Μ. Ναπολέων διεκήρυξε ὅτι δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρ- κίας.

—

— Ὁ Ναπολέων εἰς Ἀγ. Ἐλένην.

Ὅμοι δύο φορές, τὴν ποτὴν πλὴν διὰ τῆς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, τὸ δεύτερον δὲ διὰ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Τουρκίας, δὲ ἔλητο τὸ Βαλκανικὸν ἑθνικὸν. Ὅμοι αὐτὰ τὰ ἀνοήτως ὁ Ναπολέων διετήρησε καπνοὺς λύπης εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐκεῖ μαζὰν μέσῳ σπῆν ἀναιρέτων βράχων τῆς Ἁγίας Ἑλένης ὁ Ναπολέων παρμυ- λούσας κατόπε καὶ ἔλεγε:

Ἡ Ἑλλὰς περιμένει τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς. Ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶνε ἑνα ὁ- ραῖο σφετέρῃ δόξῃ.

Λάρισα Α. Θ. Δασκίπουλος

.... Πλὴν τὸ φρονεῖν!

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγίας Κοιτίδος μίαν ἐ- στίαν περιεπατεῖ μόνος παρὰ τὸ ἄλως τῶν ἀνακτόρων του. Ἀπὸ τῆς παρατήρησιν μακρῶν παιδίων, τοῦ ὁποῖου ὁμοιωμένοι εἰς τὸν ποδὸν αὐτοῦ, προστάται μίαν νὰ φθάσῃ διὰ τῶν χειρῶν του τὸν κώδωνα μίας θύρας. Ὁ Βασι- λεὺς μαγεύσας τὴν πρόθεσιν τοῦ παιδίου ἐ- μεμύνησεν. Ὁ μικρὸς καταγνώσκει ἤλελε νὰ γελῶν τὸν θυρόφον καὶ νὰ ἀπολαύσῃ κατι- νὸν τὸ θέαμα τῆς κομικῆς ὁρῆς του.

Τὶ κάμνει τότε ὁ Βασιλεὺς; Πλησιάζει καὶ κροεῖ τὸν κώδωνα.

Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Βα- σιλεῖ, τοῦ λέγει τότε. Καὶ τώρα, γέρο, ὁρῶ. Ὁ Χριστιανὸς ἀκολουθεῖ τὸ παιδίον γελῶν, καὶ ἀπομακρύνεται, ἐνθ' ὁ θυρόφον παρου- σιάζεται ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας κρατῶν μέγα σκουπόβυλον.

Λάρισα

Ἀστέριος Ἀστέριος

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Τὸ σχετικὸν δημοψήφισμα περὶ τῶν ὠροῦν
πενδυνάμιων τοῦ 1913 θὰ προκληθῇ
καρπὸν ψευδῶνυμιον δραχ. 1.

✻

«Δαρφνοστεφανωμένη Κρανόλευκος» (Κ.Κ.
«Λεάνδρος».

ἔλθω εἰς τὰς ἐφημερίδας σου, διότι θὰ σὲ
 κομίσω ἔξω τοῦ συνδέσμου μας.
 Αἴγιον Κώστας Παπᾶ
✻
 Ἄντ. c. p. μὲ Scouts-boys μ' εὐέλπιδας.
 ὧν, poste-restanie, Ἀθῆναι.
✻
 Τὸν ἐκ Κακοθάτου Ὀλυμπίας καὶ ὑπὸ ψευ

Ἰστορ. Δέλτα. Ἀλφα Μ... ἀποστείλαντά μοι
 τὴν εὐχρηστὴν ἐπὶ τοῦ Νέφρ ελευθέρῳ ἔται σ
 χαριστῶ πολὺ.
 Θεσσαλονίκη
 Δις Ἀγγελικὴ Τσιφλίη
 ✕
 Ἀνταλλάσσει πανταχόθεν C. p. διάφορα.
 ἡγεληκὴ Τσιφλίη. Ἐνορία ἁγίου Κωνσταντίνου
 Θεσσαλονίκη—Ἑλλάς.
 ✕
 Ἀντ. C. p. πανταχόθεν. Δις : «Μαγευμ
 δὸν. p. γ. Ἀθήνας.
 ✕
 X. N. II.
 ἡς γυναικὸς δ' ἔπρος δὲν εἶνε σταθερῶς
 καταστῶ καὶ πλάνος, καθὼς εἶνε δ' κυρῶς.
 ἡ δὲ ἔρμίζεται σ' ἐκείνον ποῦκος σὴν ἀγκυλὰ
 ἡς αὐτὸν μόνον μόνον λατρεῖται σὴν ζωὴν
 [τὴν καρδίαν τῆς.
 Γ. Θ. Πιταϊκῶν.
 Κόν Β. Ε. Γεντέκον.—Φωτογραφία σας δὲν
 ἔχει. Προσέξατε. Γ. Θ. II.
 ✕
 ὑποκαταμένον σὺ φιλήσει μεν

Πάντα πονώ και αναμένω
 σες φορές αγάπη μου ήλθον να σου θυμήσω
 ός όρκους που μου έδωδες και μολύγες [έζησε]
 σ' αγαπώ παντοταύθα θά σ' αγαπώ μόνον,
 όπως σά έζησε αυτό στον κόρμον τούτου μόνον.
 ός έβλεπον τώρα έλαβες τήν μαύρην σιωπή
 τι δέν σκέπτεσαι για 'μέ κι' ούτε πονεί ή ψυχή
 λους έβην θά σ' αγαπώ, δούλο δέν ήμ' παύω
 ή παρτίδα μετ' φορά έσένα ν' απολαύσω.
 έλπιεις Π

ΕΠΙΤΑΓΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΔΙΔΑΓΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
"Ὁδὸς Ἀέλου καὶ Περιπτόν ἀρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΟΣ ΕΛΑΦΡΙΝΕΙΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. — "Εντόπι
καὶ ἐπισκεπτικῇ καλλιτεχνίᾳ.
"Εργοστάσιον φακέλων τέλειον.
Χάρτες τυπογραφικῆς λευκῆς καὶ ἐκ-
φυλλῶν πάντος εἶδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκελβεία.

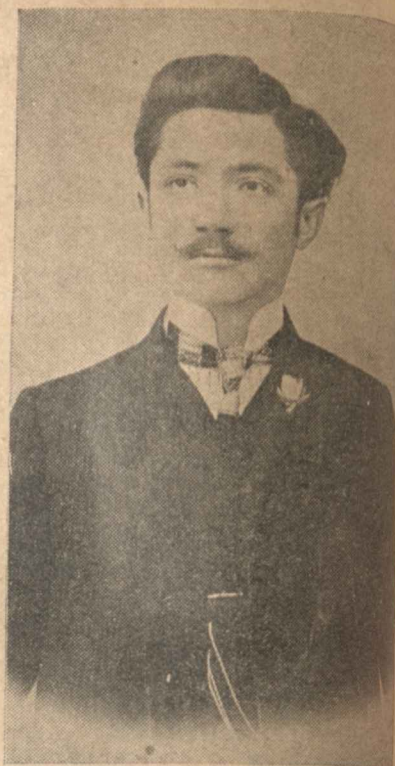
ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μιχ. Σ. Ἀβράς, ἐκ Σίφνου
πεσὼν εἰς Σαραντάπορον.

Εὔστ. Χ. Μούστρος, ἐκ Φιλιατρῶν
πεσὼν εἰς Μπάνιτσαν.

Β. Παπαστεργίου, τραυματισθεὶς εἰς Σέρβον
ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας.

Ἰωάν. Μ. Σουργιάς, ἐξ Ἡρακλείου
τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Μ. Μπραγκιάκης, ἐξ Ἡρακλείου
τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Θόδω. Καλογερίδης, Λοχίας τοῦ Συντάγματος
Κρητῶν, τραυματισθεὶς ἐν Μπιζανίῳ.

Ἀριστ. Κούσκουρης
ἐφεδρὸς ὑπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ.

Σ. Βερβενιώτης, ἐξ Ἀθηνῶν
τραυματισθεὶς.

Α. Κούσκουρης.